

viser" — „de“, det kan dog fornuftigvis kun gaa paa Indberetningerne —, de viser, „at fremmede konservative og nationalistiske Kredse naturligvis ser paa Forslaget med Uvillie, medens det hilses med saa meget større Tilfredshed som et godt Eksempel, jo længere vi gaar til Venstre.“

Nu har den ærede Ordfører for Venstre allerede paapeget, at dette stemmer ikke godt med en hel Række Udtalelser, der foreligger fra udenlandske socialdemokratiske Ledere, men jeg har gjort Ministeren den Tjeneste at følge ham, at gaa saa langt til Venstre, som jeg kan komme, og jeg er gaaet til Rusland, som efter min Mening er det, der ligger længst til Venstre . . . (Afbrydelse fra socialdemokratisk Side). Nej, jeg ser nok, at det generer de Herrer Socialdemokrater en Smule at faa denne Sandhed slaet fast, men den rokker man nu ikke ved at ryste paa nogle socialdemokratiske Hoveder i det danske Folketing. Jeg er altsaa gaaet saa langt til Venstre, som jeg kunde komme, jeg er gaaet til Rusland, og jeg har sagt: Det interesserer mig overordentligt at se, at Ministeren af Gesandternes Indberetninger faar ud, at naar han gaar rigtig langt til Venstre, altsaa til Rusland, saa finder man stor Tilfredshed med dette Forslag.

Dette er virkelig betydningsfuldt overfor de Udtalelser, der senere følger om en Konfliktssituation mellem England og Rusland, og saa har jeg sagt til Forsvarsministeren og til Udenrigsministeren: Ja, men hvis det er saadan, saa lad os dog faa det at vide. Da nu den højtærede Udenrigsminister i Dag begyndte at tale om dette Spørgsmaal og udtrykkelig henviste til Grundlovens § 61 — som jeg med stor Glæde saa, at den højtærede Minister gav sig til at studere straks, da jeg havde citeret den under Finanslovsbehandlingen —, saa ventede jeg, at nu vilde jeg faa et Svar paa dette Spørgsmaal. Men det kom ikke. Jeg glæder mig imidlertid til at faa det i Udvalget eller paa anden Maade, hvor man kan meddele disse Oplysninger, uden at Offentligheden faar Kundskab derom, hvis man mener, at dette ikke kan ske uden Skade. Ministeren sagde i øvrigt om det foreliggende Materiale, at han var villig til at forelægge det, og jeg vil da haabe, at dette maa ske i en mere tilfredsstillende Form, end det skete i Fjor. Naar Ministeren paa Forhaand sagde, at det havde en meget tilfældig Karakter, saa kan man vistnok være saa dristig paa Forhaand at slutte, at det ikke er noget, der passer særlig godt ind i Krammet, thi naar det paa Forhaand

skal understreges, at det har nu en meget tilfældig Karakter, saa faar man straks en lille Formodning om, at det passer vist ikke helt ind i Spillet i øvrigt.

Dernæst vil jeg gerne komplimentere den højtærede Udenrigsminister for den fuldendte elegante Maade, hvorpaa han søgte at sætte det konservative Parti saadan fuldstændig til Side. Det er ikke uden Forbilleder indenfor Ministeriets Kreds, og Begivenhederne har sjældent ladet Svaret vente længe, Svaret er i Regelen fulgt ret hurtigt; dog det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed. Ministeren sagde, at der herskede ikke nogen Uoverensstemmelse mellem Flertalspartierne og Partiet Venstre med Hensyn til den Opfattelse, at en suveræn Stat var Herre over, hvor langt den vilde gaa ned med sine Forsvarsudgifter. Om dette Spørgsmaal sagde jeg i Fjor, at naturligvis har den suveræne Stat til en vis Grad Frihed paa dette Punkt; der staar jo overalt kun dette, at man forudsætter, at Staten har en efter dens Evne afpasset Ordning, og hvor vidt dens Evne rækker, ja, det afgør Staten selv, indtil man kommer til et vist Punkt — der er i hvert Fald Klarheden tydelig nok —, nemlig naar man kommer ned til Nul, for saa siger de andre: det passer ikke. Det var det, Regeringen forsøgte i Fjor, og deroverfor sagde jeg: Dette gaar ikke. Det gaar selvfølgelig, for saa vidt som ingen udefra kommer og siger til os: det maa I ikke. Nej, men ganske simpelt, i det Øjeblik Stillingen bliver saadan, at man skulde bruge sin Forsvarsordning, og man saa ingen har, saa siger man: Ja, nu maa I finde jer i at blive behandlet som dem, der ikke har villet opfylde de Forpligtelser, der paahvilede dem. Det vil interessere mig, om den højtærede Udenrigsminister skulde have en anden Opfattelse paa dette Punkt.

Den højtærede Udenrigsminister gjorde dernæst nogle Bemærkninger, hvori han forsøgte at ligestille Voldgiftstankens Fremmarch — som Ministeren stadig betegnede det med et ejendommeligt militaristisk Udtryk; jeg vilde foretrække ganske stille at kalde det Fremgang, men lad os nu kalde det Fremmarch af Voldgiftstanken. Dertil skal jeg sige, at dette, at Stater afslutter Voldgiftstraktater med hinanden, kan man kun fra alle Staters Side hilse med Tilfredshed, thi der sker ikke nogen Skade for nogen anden Magt ved, at Norge og Sverige, Sverige og Danmark o. s. v. afslutter Voldgiftstraktater, som gaar længere, end den almindelige Regel er naaet til. Der sker ingen Skade derved. Men for Afrustningens